

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/59/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2321011385
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2321011385.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., pre prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno g), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona v súbehu s prečinom zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona, o odvolaniach obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 28.02.2024, sp. zn. 5T/5/2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. júna 2024 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresnej prokuratúry a obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 28.02.2024, sp. zn. 5T/5/2021, bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodený spod bodu 1/ obžaloby Okresnej prokuratúry Galanta č. 2 Pv 105/21/2202-26 zo dňa 16.12.2021 pre prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno g), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v čase od 8.40 hod. do 8.55 hod. dňa 26.06.2021 v meste C., D. E. F., neznámym spôsobom zobral horský bicykel zn. Kross Evado, sivomodrej farby, výrobné číslo C1H06222/EN14766, ktorý si poškodený G. H. uzamkol pri vchode do predajne obchodného domu Lidl C., s ktorým následne odišiel na neznáme miesto, kde bicykel predal nestotožnenej osobe za sumu 30,00 Eur, čím svojim konaním spôsobil škodu poškodenému vo výške 270,00 Eur, hoci mu bola dňa 22.03.2021 rozhodnutím Obvodného oddelenia Policajného zboru Šoporňa uložená pokuta vo výške 50 Eur, a to blokom na pokutu nezaplatenú na mieste č. bloku 12100664, právoplatným dňa 22.03.2021, za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, hoci bol Trestným rozkazom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 0T/143/2021, zo dňa 03.06.2021, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.06.2021, odsúdený za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona, ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody v trvaní 4 mesiace, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 odsek 3 Trestného poriadku okresný súd poškodeného I. G. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXXX/X, C., adresa na doručovanie F. XX/XX, C., s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Zároveň napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., v bode 2/ obžaloby Okresnej prokuratúry Galanta č. 2 Pv 105/21/2202-26 zo dňa 16.12.2021 uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že ako otec maloletých detí K., nar. XX.XX.XXXX a D., nar. XX.XX.XXXX obe trvale bytom u matky K. K., hoci mu zo zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine vyplýva povinnosť vyživovať svoje deti a rozsudkom Okresného súdu Galanta, č.k. 22P/29/2019-60 zo dňa 23.04.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.05.2019, bol zaviazaný prispievať na výživu maloletých dcér K., nar. XX.XX.XXXX a D., nar. XX.XX.XXXX mesačne vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené, nepľnoleté dieťa podľa osobitného zákona, platného v čase splatnosti bežného výživného, na každú dcéru zvlášť, vždy

do 15. dňa toho - ktorého mesiaca vopred k rukám matky, si túto vyživovaciu povinnosť v mieste trvalého bydliska v meste C. a všade tam, kde sa počas tohto obdobia zdržiaval riadne neplnil, napriek tomu, že vedel o svojej vyživovacej povinnosti voči maloletým deťom, čím za obdobie od mesiaca december 2020 až do mesiaca júl 2021 dlhuje na výživnom sumu vo výške 471,62 Eur.

Za tento trestný čin okresný súd uložil obžalovanému podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 9 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č.l. 283-288 spisu.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote, a to ihneď na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku, zahlásili odvolanie obžalovaný a to proti konaniu, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo ako i proti výroku o treste v bode 2/ rozsudku (č.l. 282 spisu) ako i okresný prokurátor a to proti všetkým výrokom s výnimkou výroku o vine v bode 2/ rozsudku v neprospech obžalovaného (č.l. 282 spisu).

Obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnil podané odvolanie podaním zo dňa 20.03.2024, doručeným okresnému súdu dňa 20.03.2024 (č. l. 293-300 spisu). V úvode zhrnul obsah napadnutého rozsudku, pričom namietal, že výrok napádaného rozsudku o treste je nesprávny a vadami trpí aj konanie, ktoré vydaniu napádaného rozsudku predchádzalo. K tomu poukázal na ust. § 207 ods. 1 Trestného zákona a základné zásady ukladania trestov. Obžalovaný poukázal ďalej na to, že v priebehu celého trestného stíhania riadne spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a so súdom. Už pri jeho výsluchu ako svedka zo dňa 22.3.2019 ako aj následne pri jeho výsluchu ako obvineného v prípravnom konaní dňa 4.11.2021 sa k spáchaniu skutku pod bodom 2/ obžaloby, ktorého spáchanie mu je kladené za vinu, priznal a svoje konanie úprimne oľutoval. Na tomto svojom stanovisku obžalovaný zotrval v priebehu celého konania, keď sa k spáchaniu skutku priznal a svoje konanie oľutoval aj na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Galanta dňa 7.9.2022. Na hlavnom pojednávaní dňa 7.9.2022 obžalovaný zároveň urobil aj vyhlásenie vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ obžaloby, že sa cíti byť vinný zo spáchania tohto skutku, ktorého spáchanie mu je kladené za vinu, pričom toto jeho vyhlásenie bolo následne na hlavnom pojednávaní súdom riadne prijaté. K tomu dodal, že konajúcim orgánom činným v trestnom konaní riadne opísal všetky rozhodujúce skutočnosti, týkajúce sa predmetného skutku, nič pred nimi nezamlčal, pričom takto konal v priebehu celého trestného stíhania. V konaní nikdy nerobil žiadne prietahy a prispel tak k rýchlosti a hospodárnosti konania. Zároveň obžalovaný v konaní výslovne prejavil úprimnú ľútosť nad spáchaním skutku pod bodom 2/ obžaloby ako aj vôľu zaplatiť zameškané výživné. Obžalovaný ďalej riadne objasnil konajúcim orgánom činným v trestnom konaní a súdu, ako došlo k spáchaniu skutku. Svoje konanie v súvislosti so skutkom pod bodom 2/ obžaloby obžalovaný úprimne oľutoval a priznal sa k nemu. Svoje konanie obžalovaný úprimne ľutuje aj dnes.

Ďalšími významnými okolnosťami, na ktoré obžalovaný poukázal, sú tie okolnosti, že v čase pred spáchaním skutku žil ako bezdomovec; je vo finančnej tiesni a nevlastní žiaden majetok ako ani žiadne finančné prostriedky a nemá žiaden príjem; je odkázaný na pomoc iných ľudí; je otcom dvoch maloletých detí vo veku 13 rokov a 7 rokov. Na základe uvedeného mal obžalovaný za to, že konajúci súd mu správne mal priznať 3 poľahčujúce okolnosti, a to podľa § 36 písm. h) Tr. zák., teda že spáchal trestný čin pod vplyvom tiesnivých osobných pomerov alebo rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil, pričom v tomto smere obžalovaný tiež poukázal na jeho akútnu finančnú tieseň a existenčné problémy v súvislosti s chýbajúcim bývaním a príjmom; podľa § 36 písm. 1) Tr. zák., teda že obžalovaný sa priznal k spáchaniu skutku pod bodom 2/ obžaloby a jeho spáchanie úprimne oľutoval, pričom priznanie a oľutovanie spáchania trestného činu urobil obžalovaný už pri jeho výsluchu ako svedka dňa 22.3.2019, následne pri jeho výsluchu ako obvineného dňa 4.11.2021, ako aj následne na hlavnom pojednávaní dňa 7.9.2022, kde zároveň učinil aj vyhlásenie, že sa cíti byť vinný zo spáchania skutku pod bodom 2/ obžaloby, ktorý mu je kladený za vinu, ktoré vyhlásenie bolo súdom prijaté a podľa § 36 písm. n) Tr. zák., teda že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom, keďže v rámci celého trestného konania obžalovaný riadne spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom, prispel k riadnemu, urýchlenu a hospodárnemu prejednaniu veci, keď od začiatku konania riadne opísal všetky rozhodujúce skutočnosti a žiadne skutočnosti nezamlčal, zároveň obžalovaný aj učinil vyhlásenie o tom, že sa cíti byť vinný zo spáchania skutku pod bodom 2/ obžaloby, ktorého spáchanie sa mu kladie za vinu, a toto jeho vyhlásenie konajúci súd prijal.

Následne dôvodil, že konajúci súd z vyššie uvedených poľahčujúcich okolností v napádanom rozsudku akceptoval 1 poľahčujúcu okolnosť podľa ust. § 36 písm. 1) Trestného zákona, pričom ďalšie 2 vyššie uvádzané poľahčujúce okolnosti u obžalovaného nezohľadnil (§ 36 písm. h), písm. n) Tr. zák.). Na druhej strane konajúci súd u obžalovaného konštatoval 1 priťažujúcu okolnosť, a to, že bol už za trestný čin odsúdený (§ 37 písm. m) Tr. zák.). Na základe vyššie uvedeného mal obžalovaný za to, že konajúci súd

nesprávne vyhodnotil pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností v jeho prípade, keď správne mu mal priznať 3 poľahčujúce okolnosti (§ 36 písm. h), písm. 1), písm. n) Tr. zák.) a na druhej strane súd u neho nemusel prihliadať ani na priťažujúcu okolnosť podľa ust. § 37 písm. m) Tr. zák., a to vzhľadom na povahu jeho predchádzajúcich odsúdení. Z uvedeného dôvodu mal obžalovaný za to, že v jeho prípade prevažoval počet poľahčujúcich okolností podľa ust. § 36 Tr. zák. nad okolnosťami priťažujúcimi podľa ust. § 37 Tr. zák., a teda súd mal v jeho prípade znižovať hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Poukazujúc na uvedené zastával názor, že za daných okolností súdom uložený trest odňatia slobody nepredstavuje vo vzťahu k vyššie popísaným okolnostiam a pomerom na strane obžalovaného primeraný trest a zároveň, že v jeho prípade by aj v súlade s ust. § 34 ods. 1 Tr. zák. na naplnenie účelu trestu vo všetkých jeho zločkách postačoval aj primeraný, miernejší trest, a to aj v situácii, keď by konajúci súd (ako to urobil v napádanom rozsudku), považoval pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností u obžalovaného za vyrovnaný. Zároveň podľa jeho názoru súdom uložený trest bude mať v rozpore s ust. § 34 ods. 3 Tr. zák. mimoriadne negatívny vplyv na jeho rodinu – na jeho maloleté deti vo veku 13 a 7 rokov (ako aj na iné jeho blízke osoby), ktorým nebude ako otec môcť riadne poskytovať starostlivosť a výchovu, a to jednak po emocionálnej stránke ako ani po finančnej stránke, keď bude dlhodobo vylúčený zo styku s nimi, a to pobytom v ústave na výkon trestu odňatia slobody. Teda v rozpore s ust. § 34 ods. 3 Tr. zák. uložený trest nebude postihovať výlučne iba páchatel'a – obžalovaného, ale bude mať výrazný negatívny vplyv a dopad aj na jeho rodinu a iné blízke osoby.

Na tomto mieste obžalovaný tiež poukázal na ust. § 39 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák., pričom bol toho názoru, že aj v tomto prípade vzhľadom na vyššie popísané skutočnosti súd mohol a mal ukladať trest na úrovni dolnej hranice trestnej sadzby, keď pri naplnení všetkých okolností podľa § 39 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. mal súd tieto skutočnosti zohľadniť pri ukladaní trestu obžalovanému a uložiť mu primeraný miernejší trest.

V ďalšom zastával názor, že konajúci súd mal tiež zohľadniť predchádzajúce odsúdenie obžalovaného trestným rozkazom Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/143/2021 zo dňa 3.6.2021, právoplatný dňa 3.6.2021, ktorým bol obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace, pri ktorom sú splnené podmienky pre uloženie súhrnného trestu podľa ust. § 42 Tr. zák. vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ obžaloby, príp. na upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zák., ako aj prebiehajúce súdne konanie na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 11T/30/2022, v rámci ktorého je obžalovaný stíhaný v inej trestnej veci, pričom skutky ktoré sú v tomto konaní (sp. zn. 11T/30/2022) prejednávané, by v prípade odsúdenia obžalovaného v tomto konaní boli hodnotené ako skutky spáchané v súbehu so skutkom pod bodom 2/ obžaloby v tomto konaní, t. j. obžalovanému by bol za ich spáchanie ukladaný súhrnný trest (§ 42 Tr. zák.), príp. by bolo možné u neho upustiť od uloženia súhrnného trestu podľa ust. § 44 Trestného zákona, a to pri zohľadnení potreby v smere ochrany spoločnosti a nápravy páchatel'a. Tu obžalovaný poukázal aj na to, že konajúci súd v tomto konaní hlavné pojednávanie aj odročoval v záujme vyčkania na rozsudok a pripojenia si súdneho spisu z konania na Okresnom súde Galanta sp. zn. 11T/30/2022, avšak v konečnom dôsledku na rozsudok a na pripojenie spisu z uvedeného konania súd nevyčkal a na hlavnom pojednávaní dňa 28.2.2024 vo veci rozhodol bez zohľadnenia uvedeného konania, hoci sa domnieval, že výsledky konania na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 11T/30/2022 budú mať priamy dopad aj na toto konanie a rozhodnutie v tejto veci, a teda ich zohľadnenie v tomto konaní je plne dôvodné a potrebné.

Obžalovaný mal teda za to, že súd v jeho prípade nedostatočne zohľadnil zákonné ustanovenia podľa § 34 ods. 1, ods. 3 a ods. 4 Tr. zák. a § 38 ods. 2 Tr. zák., pričom na ne mal súd riadne prihliadať pri určovaní druhu a výmery trestu, a to v súvislosti so spôsobom spáchania skutku a jeho následkom, zavinením, pohnútkou, priťažujúcimi okolnosťami, poľahčujúcimi okolnosťami a v súvislosti s osobou páchatel'a, jeho pomermi a možnosťami jeho nápravy (§ 34 ods. 4 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák.). Zároveň bol toho názoru, že súd mal riadne prihliadať aj na účel trestu a dopady trestu na obžalovaného a na jeho rodinu a jemu blízke osoby v súvislosti s ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., keď vzhľadom na vyššie uvedené si ochrana spoločnosti ako ani potreba zabrániť obžalovanému v páchaní trestnej činnosti a potreba jeho prevýchovy, generálnej prevencie a morálneho odsúdenia nevyžadovali, aby mu súd uložil taký prísny trest, ako to urobil napádaným rozsudkom, ale práve naopak obžalovaný mal za to, že na dosiahnutie účelu trestu (ochranu spoločnosti a jeho nápravu a iné ciele trestania) postačuje aj výkon primeraného miernejšieho trestu, resp. upustenie od uloženia súhrnného trestu podľa ust. 44 Tr. zák. vo vzťahu k rozsudku z konania na Okresnom súde Galanta sp. zn. 11T/30/2022 ako aj vo vzťahu k trestnému rozkazu Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/143/2021 zo dňa 3.6.2021.

Ďalej namietal, že odôvodnenie napádaného rozsudku trpí tiež vadami, a to v tom smere, že rozsudok nie je vo vzťahu k výroku o treste dostatočne odôvodnený v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por., a to najmä v tom, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného, z akých dôkazov vychádzal,

aké rozhodujúce skutočnosti zohľadnil, a akými právnymi úvahami sa súd spravoval s ohľadom na zohľadnenie rozhodujúcich skutočností prípadu (priznanie sa, oľutovanie spáchania skutku, súdom prijaté vyhlásenie o vine obžalovaného, spolupráca s OČTK a súdom, pomery obžalovaného,..), ktoré okolnosti v odôvodnení rozsudku nie sú dostatočne vysvetlené a odôvodnené. Rovnako odôvodnenie rozsudku je podľa jeho názoru nedostatočné v smere nevyhovenia návrhu na pripojenie spisu a vyčkanie na rozsudok v konaní na Okresnom súde Galanta sp. zn. 11T/30/2022.

Na základe vyššie uvedeného zopakoval, že výrok o treste napádaného rozsudku trpí vadami, pre ktoré neobstojí. Vo vzťahu ku konaniu, ktoré vydaniu napádaného rozsudku predchádzalo, mal obžalovaný za to, že vady v konaní sa prejavili najmä v tom, že súd nesprávne a nedostatočne zohľadnil zákonné ustanovenia pri rozhodovaní o treste a neaplikoval ustanovenia, ktorých aplikácia bola v danom smere plne dôvodná (napr. ust. § 36 písm. h), písm. n) Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák.) a rovnako v tom, že súd pri rozhodovaní riadne nezohľadnil všetky vyššie uvedené relevantné skutočnosti. Rovnako ako vadu v konaní súdu, ktorá predchádzala vydaniu napádaného rozsudku, obžalovaný vnímal to, že v tomto konaní konajúci súd nevyčkal a nezohľadnil konanie a rozsudok v rámci konania na Okresného súde Galanta sp. zn. 11T/30/2022, pričom v tomto konaní sú prejednávané skutky, ktorých spáchanie je kladené za vinu obžalovanému, pričom tieto by v prípade odsúdenia obžalovaného boli spáchané v súbehu v prejednávanom skutku pod bodom 2/ obžaloby, pričom rovnako nezohľadnil ani trestný rozkaz Okresného súdu Galanta sp. zn. 0T/143/2021 zo dňa 3.6.2021, kedy by za skutky bol ukladaný súhrnný trest, príp. by mohol súd rozhodnúť o upustení od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Tr. zák., a to s ohľadom na potrebu ochrany spoločnosti a nápravy páchatel'a.

V konečnom dôsledku zastával názor, že v danom smere napádaný rozsudok vo výroku o treste neobstojí a sú dané zákonné dôvody na jeho zrušenie, a to pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby, a to v smere riadneho ustálenia a zohľadnenia všetkých relevantných okolností vo vzťahu k rozhodnutiu o treste (§ 321 ods. 1 písm. a) Tr. por.), chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, a to pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení a nevysporiadanie sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie o treste (§ 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.); pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy (§ 321 ods. 1 písm. c) Tr. por.); to, že bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona, a to najmä pre porušenie ustanovení §§ 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4, 36 písm. h), písm. n), § 37 písm. m), § 42, § 44 Tr. zák. (§ 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.); to, že uložený trest je neprimeraný, keďže v zmysle vyššie uvedeného je v prejednávanom prípade dôvodné uloženie primeranejšieho trestu (§ 321 ods. 1 písm. e) Tr. por.).

Vzhľadom na vyššie uvedené obžalovaný navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako príslušný odvolací súd rozhodol tak, že v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) a písm. e) Tr. poriadku ruší napadnutý rozsudok vo výroku o treste a v zmysle § 322 ods. 3 Tr. poriadku, aby po doplnení dokazovania, sám vo veci rozhodol tak, že obžalovanému uloží primeraný miernejší trest, príp. podľa ust. § 44 Tr. zák. upustí od uloženia súhrnného trestu, príp. aby rozhodol v zmysle § 322 ods. 1 Tr. poriadku tak, že vec vracia Okresnému súde Galanta, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresný prokurátor odôvodnil podané odvolanie podaním zo dňa 04.04.2024, doručeným okresnému súdu dňa 08.04.2024 (č. l. 303-305 spisu). Po úvodnej rekapitulácii záverov napadnutého rozsudku namietal, že so skutkovými zisteniami a právnym posúdením veci súdom prvého stupňa sa nestotožňuje, skutkové zistenia sú nejasné, neúplné, existujú pochybnosti o ich správnosti, čo malo za následok nesprávne právne posúdenie veci a meritorne nesprávne a nezákonné rozhodnutie. Z uvedeného dôvodu žiadal, aby ich odvolací súd preskúmal.

K tomu uviedol, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov nepostupoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Skutkové zistenia, ku ktorým súd dospel, vzbudzujú pochybnosti o svojej správnosti. Skutočnosti, o ktoré súd opiera svoj rozsudok alebo jeho jednotlivé výroky, musia byť založené na dôkazoch, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky a jednoznačne vyplývať (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku). Bol toho názoru, že súd sa v prejednávanom prípade dôsledne nevyrovnal so všetkými skutočnosťami vyplývajúcimi z vykonaných dôkazov. Niektoré podstatné skutočnosti nevzal vôbec do úvahy a ani neodôvodnil, prečo ich nepovažoval za relevantné a selekciou iných skutočností vyplývajúcich z vykonaných dôkazov dospel k záverom, ktoré sú logicky neudržateľné. K argumentácii súdu v bode 1.) rozsudku uviedol, že záver súdu o absencii v podstate akýchkoľvek priamych dôkazov voči obžalovanému nemá v skutočnosti oporu vo vykonanom dokazovaní, vychádza z izolovaného hodnotenia dôkazov, z nevzatia do úvahy podstatných skutočností vyplývajúcich z vykonaných dôkazov

bez bližšieho odôvodnenia takéhoto postupu, zo selektívneho vyhodnotenia iba tých skutočností, ktoré svedčili v prospech verzie obžalovaného a z nedostatočného zistenia skutkového stavu nevykonaním do úvahy prichádzajúcich ďalších dôkazov.

Predovšetkým upriamil pozornosť na to, že z výpovede poškodeného I. G. H. na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že mu známi poskytli kamerový záznam a podľa fotiek z kamerového záznamu mu viacero ľudí, nezávisle na sebe, označilo túto osobu, ktorá používa bicykel ako „A.“. Svedok poškodený uviedol, že pri zamknutí bicykla zrejme nezamkol bicykel pevne o rám a na videozázname videl, ako osoba zápasila so zámkom tak, že bicykel uvoľnila cez riadidlá. Bicykel hľadal v C., aj v okolitých dedinách. Na internete zverejnil informáciu o krádeži bicykla, čo sa virálne zdieľalo. Ozvalo sa mu viacero ľudí, niektorí len vyzvedali a jedna mu ukázala video, ale tú nechce menovať. Išlo o video, ktoré nebolo amatérske, ale išlo o kamerový záznam z budovy vedľa Lidla. Tento kamerový záznam poskytol aj policajtom, ktorí to riešili. Získal ho od prevádzkovateľa kamerového systému bez súhlasu majiteľa budovy, pričom ide o budovu kaviarne a je umiestnená tak, že keď stojí pred Lidlom a pozerá na hlavný vchod, tak tá budova je na ľavej strane a na uvedenom videu je vidieť podrobnosti z krádeže, teda ako osoba príde k bicyklu, okúňa sa, potom znovu príde k bicyklu a odchádza na bicykli. Osoba na videu má šľapky, krátke gate, krátke tričko, šiltovku a v istom momente, keď si dá dole šiltovku, tak jej vidieť vysoké kúty. Svedok poškodený ďalej uviedol, že kamerový záznam mu bol zaslaný cca do 4 hodín od zverejnenia a identifikácia osoby asi do 8 hodín od prezdieľania fotky známym, nie verejným spôsobom. Kamerový záznam má pravdepodobne uložený niekde v súboroch, predpokladal, že by bol schopný vyhovieť žiadosti trestného konania. V súčasnosti má v mobile len zábery osoby, ktorá odcudzila bicykel. Na otázku obhajcu obžalovaného svedok poškodený odpovedal, že čo sa týka videa, išlo o kvalitné video, nevie či policajtom predložil celé video alebo len fotky. Buď jedno alebo druhé predložil policajtom. Nevie uviesť osobu, ktorá mu poskytla kamerový záznam, lebo si myslí, že nebol nadobudnutý v súlade so zákonom GDPR a že bol nelegálny. Fotky vznikli tak, že to boli printscreeny z videa. Tieto fotky posielal cez Facebook, aj známym. Vie uviesť osoby, ktorým boli zaslané fotky a identifikovali osobu na fotkách. Nechce však uvedeným osobám ublížiť, že by ich uviedol.

Zastával názor, že ak mal súd pochybnosti o skutkových záveroch rezultujúcich z vykonaných dôkazov, mohol dokazovanie doplniť. Logickým vyhotovením výsluchu svedka poškodeného I. G. L. vyvstala potreba vydania kamerového záznamu podľa § 89a odsek 1 Trestného poriadku, kedy mal súd vyzvať svedka poškodeného vydať kamerový záznam, prípadne ho vyzvať na vydanie fotiek, ktoré boli vyhotovené ako printscreeny z videa. Súd namiesto toho iba mechanicky prevzal tvrdenie poškodeného I. G. L., že kamerový záznam nebol nadobudnutý v súlade so zákonom, je preto potrebné usudzovať na to, že išlo o nezákonný dôkaz. Súd vychádzal iba z domnienok vyslovených svedkom poškodeným I. G. L. a dôkaz, ktorý mal zabezpečiť, nezabezpečil. K argumentu súdu týkajúcemu sa možnej nezákonnosti kamerového záznamu uviedol, že v predmetnej trestnej veci sa jednalo o monitorovanie priestorov, respektíve miest prístupných verejnosti. Takým priestorom sa rozumie priestor, do ktorého možno voľne vstupovať, a v ktorom sa možno voľne zdržiavať bez časového obmedzenia. Legitímnosť spracúvania osobných údajov v tomto prípade predpokladá ustanovenie § 13 odsek 1 písmeno a) až f) zákona o ochrane osobných údajov. Monitorovanie kamerovým systémom v priestoroch a okolí kaviarne pritom možno subsumovať pod § 13 odsek 1 písmeno d) zákona o ochrane osobných údajov, v prípade ktorého je spracúvanie osobných údajov nevyhnutné na ochranu života, zdravia alebo majetku dotknutej osoby alebo inej fyzickej osoby. Uzavrel, že záznam získaný monitorovaním kamerovým systémom je v súčasnosti efektívnym dôkazom v trestnom konaní, napriek tomu, že nový zákon o ochrane osobných údajov nepochopiteľne vypustil z jeho obsahu legislatívne vyjadrenie využitia v trestnom konaní. Tou zásadnou podmienkou využitia kamerového záznamu je však najmä zákonnosť a legitímnosť jeho získania (primerane Jelínek, J.: Dokazování v trestním řízení v kontextu práva na spravodlivý proces. Praha: Leges, 2018, 289-290 s.). Záznam, ktorý zachytáva majetkovú trestnú činnosť mal byť do konania dodatočne získaný zákonným spôsobom (§ 89a odsek 1 Trestného poriadku) a bol by plne procesne použiteľným dôkazom (§ 119 odsek 2 Trestného poriadku). Okrem toho, súd mohol tvrdenie svedka poškodeného I. G. L., čo sa týka predloženého kamerového záznamu, či fotiek policajtom preveriť, a to minimálne vyžiadanim si správy od polície, v ktorej mal súd predovšetkým zisťovať mená a priezviská policajtov, ktorí kamerový záznam alebo fotky mali vo faktickej dispozícii, kedy a ako s nimi naložili. Následne mohol predvolať týchto policajtov ako svedkov a vypočuť ich na obsah kamerového záznamu či fotografií. Súd selekciou skutočností zistených z vykonaných dôkazov len v prospech obžalovaného A. B., vec predčasne uzavrel konštatovaním, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný A. B.. Napadnutý rozsudok preto považoval za nezákonný a navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno c) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok a

súčasne, aby podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odvolaniu okresného prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu osobitným písomným podaním zo dňa 29.04.2024 (č.l. 308-310 spisu), v ktorom mal za to, že odvolanie prokurátora proti napadnutému rozsudku podané v jeho neprospech (vo vzťahu k oslobodzujúcemu výroku rozsudku v bode 1 – výrok o vine) je v celom rozsahu nedôvodné. Obžalovaný považoval napadnutý rozsudok vo výroku o treste a v konaní, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo, tiež za nesprávny, avšak vo vzťahu k výroku o vine v bodoch 1/ a 2/ rozsudku tento považuje za správny, z ktorého dôvodu aj obžalovaný podal proti tomuto rozsudku (proti výroku o vine a proti konaniu, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo) odvolanie zo dňa 28.2.2024, ktoré následne dodatočne písomne zdôvodnil podaním zo dňa 20.3.2024, a proti výroku o vine odvolanie nepodal. Obžalovaný na ním podanom odvolaní zo dňa 28.2.2024 v spojení s jeho písomným zdôvodnením zo dňa 20.3.2024 aj naďalej v celom rozsahu zotráva, pričom v tomto svojom odvolaní komplexne zhrnul všetky relevantné skutkové ako aj právne argumenty svedčiace o nesprávnosti napádaného rozsudku vo vzťahu k výroku o treste a vo vzťahu ku konaniu, ktoré napádanému rozsudku predchádzalo. Zastával názor, že z vykonaného dokazovania (zhrnutého aj v podanom odvolaní obžalovaného) v tejto právnej veci vyplýva, že trest uložený obžalovanému napádaným rozsudkom je neprimerane prísny a uložený nesprávne.

K samotnému odvolaniu prokurátora, resp. k jeho písomnému zdôvodneniu zo dňa 4.4.2024, obžalovaný uviedol, že toto odvolanie (a jeho zdôvodnenie) smeruje výlučne proti výroku o vine v bode 1/ napádaného rozsudku, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby vo vzťahu ku skutku 1/. Uvedené odvolanie prokurátora považoval za nedôvodné, pričom bol toho názoru, že toto odvolanie vychádza aj z domniek a všeobecných úvah prokurátora, ktoré nemajú žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní ako ani v ustálenej súdnej praxi. Prokurátor vo svojom zdôvodnení odvolania najmä rozvádza svoje úvahy ohľadom možného obsahu a zákonnosti kamerového záznamu, príp. printscreenov z videa na kamerovom zázname, ktoré malo byť zaslané poškodenému, príp. o možnostiach konajúceho súdu zabezpečiť dotknuté kamerové záznamy, príp. printscreeny z neho, resp. možnosti vypočuť ako svedkov príslušníkov Policajného zboru, ktorým mal byť tento kamerový záznam alebo printscreeny z neho ukázané. Tu obžalovaný uviedol, že vyššie uvedené kamerové záznamy, ako ani printscreeny z nich neboli konajúcemu súdu nikdy predložené, neboli na hlavnom pojednávaní (ako ani v prípravnom konaní) ako dôkaz vykonané a ich obsah je teda konajúcemu súdu, obžalovanému ako aj prokurátorovi neznámy.

Zároveň uviedol, že trestné konanie na súde je v Slovenskej republike ovládané zásadou kontradiktórnosti a ústnosti. V tomto smere sa strana konania - prokurátor nemôže odvolávať na dôkazy, ktorých vykonanie v konaní nikdy nenavrhol - ani v obžalobe ako ani v jeho iných následných vyjadreniach, a z toho vyvodzovať pochybenie súdu v smere zabezpečenia a vykonania týchto dôkazov. Nad druhej strane prokurátor vykonával dohľad nad priebehom prípravného konania aj v tejto právnej veci, a teda už v prípravnom konaní bol oprávnený uvedené dôkazy (kamerové záznamy, príp. printscreeny z nich) do konania zabezpečiť, príp. vydať v tomto smere záväzný pokyn na ich zabezpečenie konajúcim vyšetrovateľom Policajného zboru, čo však tiež v rámci prípravného konania nevykonali. V tomto smere potom nie je dôvodné zo strany prokurátora odvolávať sa na nezabezpečenie uvedených dôkazov v konaní zo strany konajúceho súdu, keďže ich zabezpečenie nikdy v konaní nenavrhol ako ani ich sám (alebo sprostredkovane cez vyšetrovateľa PZ) nezabezpečil v rámci prípravného konania v tejto veci. Z daného dôvodu konajúci súd tieto dôkazy v konaní ani len vykonať nemohol a nemal ich ani len k dispozícii, čo ide (aj) na vrub konajúceho prokurátora. Na druhej strane nie je namieste, aby sa prokurátor v podanom odvolaní odvolával na obsah „dôkazov“ (kamerových záznamov, príp. printscreenov z nich), ktorých obsah mu nie je známy, keďže v konaní neboli ani zabezpečené ako ani vykonané ako dôkazy s tým, že podľa vyjadrenia poškodeného by tieto mali zachytávať stíhaný skutok, a uvádzal domnienky, že tieto „dôkazy“ by mohli byť zákonnými dôkazmi. Nie je zrejmé, či uvedené kamerové záznamy a printscreeny z nich existujú, keďže v konaní predložené neboli, a už vôbec nie je zrejmé, čo tieto zachytávajú a akým spôsobom boli vyhotovené a získané.

V tomto smere zastával názor, že nie je možné vyhodnotiť ani obsah uvedených „dôkazov“ ako ani ich zákonnosť, a teda v konaní z nich nemožno nijak vychádzať a v rámci rozhodovania súdu ich nijak zohľadniť. Nie je teda možné v konaní možné nijak zohľadniť to, že anonymná osoba mala poškodenému zaslať kamerový záznam, z ktorého si on mal vyhotoviť printscreeny a tieto zverejniť na facebooku, kde mu anonymné osoby mali uviesť, kto sa na týchto má nachádzať. Podľa jeho názoru v uvedenom smere ide o absolútne neurčité tvrdenia poškodeného, ktoré neboli v konaní nijak verifikované, a nie je absolútne možné vyhodnotiť, či sa tieto zhodujú so skutočnosťou a či by v dotknutom prípade prípadne išlo o zákonné dôkazy, keďže obsah a spôsob vyhotovenia a získania týchto kamerových záznamov a

printscreenov nie je známy jednak konajúcemu súdu ako ani obžalovanému a prokurátorovi. V danom smere by v konaní nemohol byť zohľadnený ako dôkaz ani prípadný výsluch príslušníkov PZ, ktorí tento kamerový záznam alebo printscreeny z neho mali vidieť, keďže by v žiadnom smere ani tu nebolo možné preveriť to, či sa títo vyjadrujú k záznamu (príp. printscreenom z neho), ktorý má zachytávať práve stíhaný skutok, keďže uvedený záznam (ani printscreeny z neho) sa v súdnom spise nenachádza.

V ďalšom poukázal na to, že na základe vyššie uvedenej dôkaznej situácie sa konajúci súd dostal v rámci dokazovania v tejto právnej veci do stavu dôkaznej núdze, keď vinu obžalovaného zo spáchania stíhaného skutku pod bodom 1/ nebolo možné preukázať žiadnym z vykonaných (príp. aspoň navrhnutých) dôkazov, v ktorej situácii v súlade so zásadou in dubio pro reo bol konajúci súd povinný obžalovaného spod obžaloby v bode 1/ oslobodiť. V tomto smere zastával názor, že je napadnutý rozsudok vo výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby v bode 1/ z dôvodu podľa ust. § 285 písm. c) Tr. por. absolútne správny, zákonný a dôvodný a v celom rozsahu vychádza z vykonaného dokazovania v tomto konaní (jednak z dokazovania v súdnom konaní ako aj z dokazovania v prípravnom konaní), pričom uvedený výrok rozsudku o oslobodení obžalovaného bol konajúcim súdom v odôvodnení rozsudku aj náležite odôvodnený. Obžalovaný sa v tejto súvislosti s uvedeným výrokom rozsudku stotožňuje.

Vzhľadom na vykonané dokazovanie, skutočnosti uvedené v tomto podaní ako aj v odvolaní obžalovaného zo dňa 28.2.2024 v spojení s jeho písomným odôvodnením zo dňa 20.3.2024, je podľa jeho názoru dôvodné práve jeho odvolanie a je daný zákonný dôvod na to, aby mu odvolací súd v celom rozsahu vyhovel. Na druhej strane vyslovil, že odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta je absolútne nedôvodné a je daný dôvod na to, aby ho odvolací súd v súlade s ust. § 319 Tr. por. v celom rozsahu zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené obžalovaný navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako príslušný odvolací súd v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku v celom rozsahu zamietol odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta proti napadnutému rozsudku. Zároveň obžalovaný navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako príslušný odvolací súd, rozhodol tak, že v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) a písm. e) Tr. poriadku ruší napadnutý rozsudok vo výroku o treste a v zmysle § 322 ods. 3 Tr. poriadku, aby po doplnení dokazovania, sám vo veci rozhodol tak, že obžalovanému uloží primeraný miernejší trest, príp. podľa ust. § 44 Tr. zák. upustí od uloženia súhrnného trestu, príp. aby rozhodol v zmysle § 322 ods. 1 Tr. poriadku tak, že vec vracia Okresnému súdu Galanta, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Konanie na odvolacom súde

Krajský súd v predmetnej trestnej veci vykonal verejné zasadnutie prostredníctvom videokonferenčného zariadenia a to za prítomnosti prokurátorky krajskej prokuratúry, obžalovaného, obhajcu obžalovaného a za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti poškodených. Obžalovaný bol o termíne verejného zasadnutia riadne upovedomený, predvolanie prevzal 22.05.2024, obhajca dňa 22.05.2024 a krajská prokuratúra dňa 20.05.2024. Obžalovaného na základe substitučnej plnej moci zastupoval JUDr. Ondrej Bartošovič, s čím obžalovaný súhlasil.

Prokurátorka prítomná na verejnom zasadnutí v konečnom návrhu sa pridriavala odvolania podaného Okresnou prokuratúrou Galanta a navrhla odvolanie obžalovaného zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku.

Obhajca obžalovaného v konečnom návrhu žiadal vyhovieť odvolaniu obžalovaného a navrhol mu uložiť miernejší trest, prípadne čakať na rozhodnutie OS Galanta sp.zn.11T/30/2022, keďže tam je obžalovaný stíhaný za závažnejší trestný čin, má tam vykonaných 12 mesiacov väzby a prichádzalo by do úvahy uloženie súhrnného trestu, prípadne upustenie od uloženia súhrnného trestu. Za trestný čin zanedbania povinnej výživy je stíhaný prvý krát, ide o pomerne malú sumu a preto uložený trest považuje sa neprimerane prísny, keďže sa od začiatku konania priznával, skutok oľutoval a bolo prijaté aj jeho vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní. Odvolanie Okresnej prokuratúry Galanta navrhuje zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že sa stotožňuje s vyjadrením obhajcu.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, nezistil dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného a okresného prokurátora podľa § 316 Trestného poriadku, ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku. Postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolania obžalovaného a okresného prokurátora nie sú dôvodné.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, odvolací súd zhodne ako súd I. stupňa zistil, že:

· prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta podal dňa 16.12.2021 obžalobu pod č. 2 Pv 105/21/2202-26 na obvineného A. B. pre prečin krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno g), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona v súbehu s prečinom zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v obžalobe;

· Okresný súd Galanta trestným rozkazom zo dňa 26.05.2022, č. k. 5T/5/2021-194, rozhodol tak, že obžalovaného A. B. uznal vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 odsek 1 písmeno g), odsek 2 písmeno b) Trestného zákona v súbehu s prečinom zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom. Za túto trestnú činnosť okresný súd obžalovanému uložil podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), § 37 písm. m), § 38 ods. 2, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 rok a 11 mesiacov, na ktorého výkon ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu podľa § 76 ods. 2 a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil aj ochranný dohľad v trvaní 1 rok a podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku mu uložil povinnosť zaplatiť náhradu škody v sume 270 Eur poškodenému I. G. H.. Proti tomuto trestnému rozkazu obžalovaný podal odpor; následne okresný súd nariadil hlavné pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného A. B. a svedka poškodeného I. G. H.; oboznámením kamerový záznamov č.l. 119 a prečítaním listinných dôkazov a to odborného vyjadrenia vypracovaného od Komisionálneho predaja M. B. č.l. 132, záznamu o podaní oznámenia č.l. 101-102, trestného rozkazu OS GA pod sp. zn. 0T/143/2021, potvrdenia o oznámení priestupku na č.l. 103, zápisnice obhliadky miesta priestupku aj s plánom aj s fotodokumentáciou č.l. 104-108, žiadosti o zabezpečenie kamerového záznamu č.l. 109, žiadosti o zabezpečenie kamerového záznamu na č.l. 110, žiadosti o poskytnutie údajov č.l. 112, údajov a fotografia bicykla č.l. 113, žiadosti o vyhlásenie pátrania po veci č.l. 114, žiadosti o vyhlásenie pátrania č. 1. 115, odpovedí na žiadosť o zabezpečenie kamerového záznamu č.l. 117-118, výpisu z ústrednej evidencie priestupkov č.l. 121-123, bloku na pokutu nezapletenú na mieste č. 1. 124, lustrácie ZVJS č.l. 125, listu o odovzdaní veci č.l. 126, hodnotenia z ÚVTOS č.l. 137-138, hodnotenia z ÚVTOS č.l. 159-161, správy o povesti od Mesta C. na obžalovaného č.l. 143, odpisu registra trestov na č.l. 146-149, uznesenia Krajského súdu Trnava pod sp. zn. 5To/10/2023, odpisu registra trestov na obžalovaného, výpisu z centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov a lustrácie v databáze súdov generovaná dňa 23.02.2024 - obžaloba Okresnej prokuratúry Galanta pod č. 2Pv165/23/2202-27 vedená na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 14T/56/2023 a ostatného spisového materiálu; následne okresný súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, ako je uvedené v úvode odôvodnenia tohto uznesenia.

K oslobodzujúcemu výroku ku skutku v bode 1/ obžaloby

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Po komplexnom preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd dospel k záveru, že okresný súd v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutočného stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia, zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaného na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku stručne a jasne vyložil, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, existenciu ktorých skutočností pokladal so zreteľom na výsledky dokazovania za vylúčenú alebo pochybnú, akými úvahami sa správal pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä pokiaľ si vzájomne odporujú. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd riadil, keď rozhodol o nedostatku dôkazov pre uznanie viny obžalovaného zo skutku v bode 1/ obžaloby, pre ktorý bol postavený pred súd.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je presvedčivé, toto vychádza zo skutkového stavu, ako bol tento zistený na hlavnom pojednávaní, krajský súd proti nemu nemá podstatné výhrady, a preto si odôvodnenie napadnutého rozsudku v značnej miere osvojuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

S prihliadnutím na obsah odvolacích námietok okresného prokurátora, ktorý namietal, že súd sa v prejednávacom prípade dôsledne nevyrovnal so všetkými skutočnosťami vyplývajúcimi z vykonaných dôkazov, preto zastával názor, že skutkové zistenia súdu sú nejasné, neúplné a existujú pochybnosti o ich správnosti, považuje odvolací súd za nevyhnutné zosumarizovať základné úvahy o nedostatku dôkazov vo vzťahu k vine obžalovaného A. B. ku skutku v bode 1/ obžaloby nasledovne.

Obžalovaný A. B. spáchanie skutku poprel, pričom z jeho spáchania mal byť usvedčovaný len výpoveďou svedka poškodeného I. G. H., ktorému známi poskytli kamerový záznam, pričom podľa fotiek z kamerového záznamu mu viacero ľudí, na seba nezávisle, označilo za osobu, ktorá používa bicykel ako A., avšak následne uviedol, že A. osobne nepozná.

Výpoveď svedka poškodeného I. G. H. ani krajský súd nepovažuje za presvedčivú, nakoľko na hlavnom pojednávaní uviedol, že s určitosťou nevie povedať, či ten opis osoby je zhodný s obžalovaným, ale tie kúty by mu ho pripomínali. Preto tento dôkaz na usvedčenie obžalovaného A. B. nie je postačujúci a iné dôkazy (okrem kamerového záznamu č.l. 119 označeného ako B., z ktorého obsahu je zrejmé, že tento nezachytáva miesto skutku) neboli v konaní produkované.

Vzhľadom na uvedené, s poukazom na skutočnosť, že v konaní neboli produkované dôkazy, ktoré by jednoznačne preukazovali vinu obžalovaného A. B., krajský súd s poukazom na zásadu in dubio pro reo, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, dospel k záveru, že sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že nebolo dokázané, že skutok v bode 1/ obžaloby kladený za vinu obžalovanému tento spáchal.

Potom k odvolacím námietkam okresného prokurátora, v ktorých namietal, že záver súdu o absencii v podstate akýchkoľvek priamych dôkazov voči obžalovanému nemá v skutočnosti oporu vo vykonanom dokazovaní, vychádza z izolovaného hodnotenia dôkazov, z nevzatia do úvahy podstatných skutočností vyplývajúcich z vykonaných dôkazov bez bližšieho odôvodnenia takéhoto postupu, zo selektívneho vyhodnotenia iba tých skutočností, ktoré svedčili v prospech verzie obžalovaného a z nedostatočného zistenia skutkového stavu nevykonaním do úvahy prichádzajúcich ďalších dôkazov a podobne, tieto námietky krajský súd považuje za nedôvodné. Naopak po vyhodnotení všetkých vo veci vykonaných dôkazov má aj krajský súd za preukázané, že štruktúra použiteľných usvedčujúcich dôkazov je v tejto trestnej veci natoľko slabá, že neumožňuje vysloviť nepochybný záver, že žalovaný skutok spáchal obžalobou označený obžalovaný A. B.. I keď indície v tomto smere sú, na jeho usvedčenie chýba taká komplexná sústava dôkazov, ktorá by sa vzájomne doplňovala, bola by logická, ničím nenarušená a vo svojom celku by nielen spoľahlivo preukazovala všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčovala z jeho spáchania obžalovaného A. B., ale súčasne by vylučovala možnosť akéhokoľvek iného záveru. V prejednávanej veci ale takýto stav nenastal.

Totíto dôkazy takého charakteru, akými je výpoveď svedka poškodeného I. G. H. a na to nadväzujúce vecné a listinné dôkazy, aby boli spôsobilé usvedčiť obžalovaného A. B. z predmetného trestného činu, musia spĺňať tie najnáročnejšie požiadavky na presvedčivosť a na jednoznačný súlad s prípadnými ďalšími subjektívnymi i objektívnymi dôkazmi. Len nespochybniteľný obsah takýchto dôkazov môže byť podkladom pre záver o vine osoby postavenej pred súd. Tento záver musí byť bezpečne a spoľahlivo preukázaný, nesmie vyvolávať ani najmenšie pochybnosti, či neobjasnené otázky. V kontexte celej dôkaznej situácie podľa názoru odvolacieho súdu absentuje čo i len jeden priamy usvedčujúci dôkaz, na ktorom by bolo možné bezpečne prijať záver, že sa obžalovaný A. B. skutočne dopustil žalovaného skutku tak, ako sa mu to kladie za vinu obžaloba.

Preto k argumentácii okresného prokurátora vo vzťahu medzi spáchaným skutkom a osobou obžalovaného, ktorú uvádza vo svojich odvolacích námietkach, má krajský súd za potrebné dodať, že podstatným faktom je, že prokuratúre sa nepodarilo bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že práve obžalovaný bol ten, ktorý spáchal skutok právne kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona. Z dôvodov uvedených vyššie preto aj krajský súd zastáva

ten názor, že okresným prokurátorom tvrdená konštrukcia stíhanej trestnej činnosti bola vykonaným dokazovaním preukázaná len v takom stupni pravdepodobnosti, ktorý súdu neumožnil vysloviť záver o vine obžalovaného, nakoľko túto je potrebné v trestnom konaní preukázať bez rozumných pochybností, a to vykonanými dôkazmi. Nemožno ju odvodzovať z predpokladov ani z domnienok, hoci by boli akokoľvek logické. Takéto dôkazy, ktoré by preukazovali, že stíhanej trestnej činnosti sa dopustil práve obžalovaný, neboli v prvostupňovom konaní vykonané. Vyjadrené inak, v predmetnej veci neexistoval žiaden jednoznačný, priamy, nespochybniteľný a inými dôkazmi podporovaný dôkaz, ktorý by bol vykonaný na hlavnom pojednávaní a ktorý by bez najmenších pochybností dokazoval, že skutok spáchal menovaný obžalovaný. Prokurátor ani v odvolaní proti napadnutému rozsudku, neuviedol dôkazy, alebo skutočnosti, ktoré majú z dôkazov vyplývať, a zároveň preukázať, že sa stíhanej trestnej činnosti dopustil práve obžalovaný. Uvedené v konečnom dôsledku znamená, že sa prokuratúre v konaní pred súdom nepodarilo uniesť dôkazné bremeno v tom smere, že žalovaný skutok spáchal menovaný obžalovaný, čo je dôvodom jeho oslobodenia spod obžaloby v jej bode 1/ postupom podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku.

Z pohľadu vyššie uvedeného krajský súd len vo všeobecnosti pripomína, že uznanie viny zo žalovanej trestnej činnosti nie je možné založiť na hypotetických záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti (a to ani pravdepodobnosti vyššieho stupňa). Pre takýto výrok musí byť daná istota, o ktorej, vychádzajúc z hodnotenia vykonaných dôkazov, nie je dôvod pochybovať. Ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti významnej čo do otázky viny, nemožno rozhodnúť v neprospech obžalovanej osoby. Inak povedané, ak v konkrétnej trestnej veci vykonané dôkazy pripúšťajú alternatívnu možnosť o nevine, je súd povinný v zmysle princípu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech veci obžalovaného) obžalovanú osobu spod podanej obžaloby oslobodiť. Tento princíp sa odvíja od jednej z najzákladnejších zásad trestného konania, ktorou je zásada prezumpcie neviny. Prezumpcia neviny vždy (aj pri zavedení kontradiktórnych prvkov do trestného procesu) vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie v trestnom konaní konkrétne dôkazné bremeno v otázke viny. Pokiaľ možno v trestnom konaní na základe vykonaného dokazovania dospieť k niekoľkým pravdepodobným skutkovým verziam, je súd povinný prikloniť sa k verzii, ktorá je pre obžalovanú osobu priaznivejšia, nakoľko iba tak nedochádza k porušeniu princípu rozhodovania „in dubio pro reo“, a tým aj zásady prezumpcie neviny. Trestné konanie vyžaduje v tomto ohľade ten najvyšší možný stupeň istoty, ktorý možno od ľudského poznania požadovať, aspoň na úrovni všeobecného pravidla „preukázania mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť“.

V tomto smere krajský súd poukazuje aj na judikatúru, ktorá konštatuje, že zásada zisťovania skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine len o jednoznačne zistené fakty a nie o konštrukcie skutkového deja, domnienky, indície, resp. vinu obžalovanej osoby vyvodzoval len na pravdepodobných skutkových záveroch. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, musí súd voľiť tú, ktorá je pre obžalovanú osobu najpriaznivejšia (obdobne pozri R 46/1963), pričom ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nemôže vytvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. Z uvedených dôvodov preto nebolo možné prisvedčiť odvolacím námietkam okresného prokurátora, ktoré boli v rozpore s touto základnou zásadou a ktoré smerovali len do iného hodnotenia vierohodnosti dôkazov o vine obžalovaného.

Pokiaľ okresný prokurátor v odôvodnení odvolania namietal, že súd iba mechanicky prevzal tvrdenie poškodeného I. G. L., že kamerový záznam nebol nadobudnutý v súlade so zákonom, preto je potrebné usudzovať na to, že išlo o nezákonný dôkaz. Súd vychádzal iba z domnienok vyslovených svedkom poškodeným I. G. L. a dôkaz, ktorý mal zabezpečiť, nezabezpečil, k tejto námietke si krajský súd dovoľuje poukázať na vyššie uvedené, teda že v trestnom konaní je nositeľom obžaloby prokurátor, ktorý má preukazovať vinu obžalovaného a ktorý v predmetnej veci nezabezpečil a nepredložil súdu také presvedčivé, nespochybniteľné a zákonné dôkazy, ktoré by súd viedli k záveru o vine obžalovaného bez najmenších pochybností. Prokurátor v predmetnej trestnej veci neunesol dôkazné bremeno. Čo sa týka namietaného nezabezpečeného kamerového záznamu okresným súdom, k tomu krajský súd uvádza, že podľa § 119 ods. 2 Trestného poriadku „za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu“. Z obsahového vymedzenia predmetného ustanovenia je zrejmé, že pojem „všetko“ viaže výhradne na „zákonné všetko“, t. j. pojem „všetko“ sa spája len s takým dôkazným prostriedkom, ktorý bol získaný podľa Trestného poriadku, respektíve podľa iného zákona. Musí ísť teda o dôkaz zákonný, nakoľko iba vtedy možno povedať, že bol získaný postupom predpokladaným Trestným poriadkom, či iným osobitným predpisom. Alebo povedané inak, „všetko“ čo síce môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa nezískalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného predpisu nie je možné považovať v trestnom konaní za dôkaz (§ 119 ods. 2 Trestného poriadku argumentum

a contrario). Skutočnosť, že v právnych podmienkach Slovenskej republiky kladie zákonodarca zrejmy dôraz na zákonnosť získaných dôkazoch možno nepochybne vyvodiť aj zo základnej zásady trestného konania vymedzenej v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa ktorej „orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom...“. Z uvedenej základnej zásady trestného konania teda vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní a ani súd nemôžu vôbec pojať do hodnotenia dôkazov také dôkazy, ktoré boli získané nezákonne. A práve na túto základnú zásadu trestného konania následne nadväzuje ustanovenie § 119 ods. 2 Trestného poriadku. Možno preto uzatvoriť, že pripustiť nezákonne získanú súkromnú nahrávku (kamerový záznam) ako dôkaz v trestnom konaní v právnych podmienkach Slovenskej republiky nie je možné len s odkazom na právnu argumentáciu uvedenú v odbornej literatúre Českej republiky tak, ako to urobil okresný prokurátor v odôvodnení svojho odvolania, pretože sa vzťahuje na výklad obsahovo odlišného ustanovenia, než je ustanovenie § 119 ods. 2 Trestného poriadku. Ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku, či ustanovenie § 119 ods. 2 Trestného poriadku nie je možné opomenúť (ignorovať) iba s poukazom na judikatúru súdov, príp. odbornú literatúru cudzieho štátu, ktorý nemá rovnakú právnu úpravu ako Slovenská republika.

Po zhodnotení všetkých vykonaných dôkazov získaných zákonným spôsobom, s konštatovaním, že obžaloba nevykonala a ani nenavrhol žiadne ďalšie dôkazy, má aj krajský súd za nevyhnutné konštatovať, že nebolo bez najmenších pochybností dokázané, že skutok v bode 1/ obžaloby, právne kvalifikovaný ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. g), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, spáchal práve obžalovaný A. B.. Z prezentovaných dôvodov potom vyhodnotil krajský súd odvolanie okresného prokurátora voči oslobodzujúcemu výroku v bode 1/ napadnutého rozsudku ako nedôvodné.

K výroku o vine ku skutku v bode 2/ obžaloby

Keďže obžalovaný na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení podľa § 257 Trestného poriadku urobil vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v bode 2/ obžaloby a na všetky otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku odpovedal „áno“, pričom prokurátor nemal k vyhláseniu obžalovaného výhrady a navrhol tieto vyhlásenia prijať, tak okresný súd postupoval správne, keď prijal vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v bode 2/ obžaloby a vykonal dokazovanie ohľadne trestu a náhrady škody. Keďže v tomto smere žiadne sporné otázky neboli, krajský súd nepovažoval za potrebné sa k tejto otázke bližšie vyjadrovať.

K výroku o treste ku skutku v bode 2/ obžaloby

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ust. § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatela, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Primeranosť trestu je nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatela je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatela pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu tak možno považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Trest (a osobitne trest odňatia slobody) ako sankcia predstavuje najcitlivejší a najtvrdší prostriedok štátneho donútenia. Predpokladom účinnej ochrany spoločnosti, teda účinnosti generálnej a individuálnej prevencie, je adekvátnosť trestu za spáchaný trestný čin. Teoretické východiská penológie poukazujú na potrebu zvoliť optimálnu mieru represie, keďže ani príliš mierny, ani príliš prísny trest podľa nej nepôsobia výchovne, ale práve naopak, pôsobia demoralizujúco, zároveň varujú pred tzv. exemplárnym trestaním spočívajúcim v tom, že sa konkrétna prísnosť trestu neodôvodňuje hľadiskom individuálnej prevencie, ale potrebou odstrániť verejnosť ustanovením prehnane prísnych trestov, kde je zintenzívnením represie potlačený moment prevencie. Trestné konanie má sledovať rovnako preventívny a resocializačný cieľ, má totiž prispieť k polepšeniu a náprave páchatela. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchatel zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcny postoj, ktorý sľubuje možnosť jeho nápravy.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd nepochybil pri postupe v konaní, ktorým dokazoval skutočnosť potrebnú pre ukladanie sankcie. V tomto smere vykonal na hlavnom pojednávaní dostatočne rozsiahle

dokazovanie, správne vyhodnotil osobu obžalovaného, jeho trestnú minulosť a ďalšie skutočnosti potrebné pre uloženie spravodlivého trestu.

Okresný súd u obžalovaného správne vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť, teda že obžalovaný sa ku skutku priznal a svoje konanie oľutoval (§ 36 písm. l) Trestného zákona) a zistil aj jednu priťažujúcu okolnosť, teda že obžalovaný už bol za trestný čin v minulosti odsúdený a to konkrétne trestným rozkazom Okresného súdu Galanta pod sp. zn. OT/262/2018 (§ 37 písm. m) Trestného zákona), teda správne ustálil pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností ako vyrovnaný. Pri úvahe o uložení druhu a výmery trestu obžalovanému okresný súd prihliadol na okolnosti spáchaného skutku, ako aj okolnosti na strane páchatel'a. Následne správne okresný súd uložil obžalovanému trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 9 (deväť) mesiacov, ktorý považoval za primeraný a zabezpečujúci účel trestu. Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje takto obžalovanému uložený trest za zákonný a spravodlivý, ktorý je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti a ktorý dostatočne naplní funkciu tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie. Krajský súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu uloženého trestu odňatia slobody, preto ani odvolacie námietky obžalovaného nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Čo sa týka spôsobu výkonu uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, okresný súd nepochybil, keď podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pretože obžalovaný v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdeného trestného činu bol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (trestný rozkaz Okresného súdu Galanta zo dňa 27.11.2018, sp. zn. OT/262/2018, právoplatný 27.11.2018 – trest vykonaný 06.02.2020).

V tomto smere nakoniec okresný prokurátor žiadne námietky neuplatnil, nakoľko však obžalovaný uplatnil odvolacie námietky výlučne voči výroku o treste ku skutku v bode 2/ obžaloby, k týmto námietkam krajský súd uvádza nasledovné.

K odvolacej námietke obhajoby, že konajúci súd mal správne priznať 3 poľahčujúce okolnosti a to podľa § 36 písm. h) Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona a § 36 písm. n) Trestného zákona, krajský súd poukazujúc na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 27.06.2017, sp. zn. Tpj 55/2016 uvádza, že aby bolo možné zohľadniť v prospech páchatel'a (procesne ako obžalovaného) aj poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, musí k samotnému priznaniu sa pristúpiť uvedenie takých údajov, ktoré umožňujú vytvoriť si komplexnejší obraz o okolnostiach činu, o účasti ďalších osôb na jeho spáchaní, poprípade aktívna účasť obvineného na iných dôkazných úkonoch, než je jeho výsluch (rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, previerka výpovede na mieste činu). Taká súčinnosť musí byť poskytnutá orgánom prípravného konania, nakoľko už tie musia objasniť čin (a to aj procesným dokazovaním, vedeným v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, nie len "operatívne") do tej miery, aby mohla byť podaná obžaloba alebo návrh na schválenie dohody o vine a treste (samozrejme, obžaloba ani za týchto okolností nemusí v súdnom konaní uspieť, čo nie je na účel stanoviska potrebné bližšie rozoberať). V danom prípade krajský súd nevzhliadol žiadne ďalšie aktivity obžalovaného, resp. obžalovaný neposkytol žiadnu ďalšiu súčinnosť OČTK, ktorú by bolo potrebné povyšovať na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Trestného zákona. Zároveň ani vyhlásenie obžalovaného o vine a priznanie sa ku skutku nemožno stotožňovať s poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n) Trestného zákona, nakoľko medzi nimi navyše neexistuje objektívny súvis (obdobne pozri stanovisko Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 5/2017 pod sp. zn. R 44/2017).

Obhajoba sa tiež domáhala priznania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. h) Trestného zákona, teda že spáchal trestný čin pod vplyvom tiesnivých osobných pomerov alebo rodinných pomerov, ktoré si sám nespôsobil, ktoré skutočnosti obhajoba vidí najmä v jeho akútnej finančnej tiesni a existenčných problémov v súvislosti s chýbajúcim bývaním a príjmom. S týmto názorom obhajoby sa krajský súd nestotožnil, nakoľko v prejednávanom prípade ide o okolnosti, ktoré nijakým spôsobom neospravedlňujú obžalovaného. Je pravdou, že obžalovaný bol opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, kde boli jeho finančné možnosti do určitej miery obmedzené, avšak na druhej strane situácia, do ktorej sa dostal obžalovaný (absencia bývania a príjmu) sú následkom jeho vlastného škodlivého spôsobu života, nakoľko v osobe obžalovaného nejde o jeho prvé zlyhanie v trestnoprávnej rovine, ale jedná sa o recidivistu k páchaniu úmyselnej majetkovej trestnej činnosti, teda má vedomosť, aké následky môže spôsobiť opakovaný výkon trestu odňatia slobody. Z uvedeného teda vyplýva, že sociálna situácia bola narušená aj doposiaľ vedeným spôsobom života obžalovaného, a teda z tohto dôvodu nie je možné priznať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. h) Trestného zákona, ktorá by bola namieste len vtedy, ak by si tiesnivé pomery nespôsobil sám.

Ďalšiu odvoláciu námietku obhajoba smerovala k možnosti aplikácie ust. § 39 ods. 1, ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. K tejto námietke krajský súd uvádza, že aj po tom, ako obžalovaný urobil vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní, ktoré prvostupňový súd uznesením prijal, je potrebné k mimoriadnemu zníženiu trestu odňatia slobody a úvahám uvedeným v tejto súvislosti v podanom odvolaní doplniť, že takýto postup podľa § 39 Trestného zákona je možnosťou a nie povinnosťou súdu, pričom v danom prípade takéto zníženie dolnej hranice trestnej sadzby ani vôbec neprichádzalo do úvahy. Zo spisového materiálu a aktuálneho odpisu registra trestov mal krajský súd za preukázané, že obžalovaný v ňom má evidovaných desať záznamov, pričom mu boli doposiaľ ukladané nielen tresty podmienené, ale i tresty nepodmienené. Z týchto dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že u osoby obžalovaného nie sú splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody podľa § 39 Trestného zákona, a to ani v súvislosti s postupom podľa § 257 Trestného zákona a zistenou poľahčujúcou okolnosťou (podľa § 36 písm. l) Trestného zákona). Predchádzajúce uložené tresty nemali na osobu obžalovaného prevýchovný účinok, naopak podľa názoru krajského súdu osobu obžalovaného možno vyhodnotiť ako osobu kriminálne narušenú, nakoľko je zrejme, že obžalovaný má neustále sklony k páchaniu úmyselnej trestnej činnosti prevažne majetkovej povahy. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody by bolo preto v konkrétnom trestnom stíhaní obžalovaného popretím účelu obsahu ust. § 39 Trestného zákona, resp. porušením platných zásad pre ukládanie trestov uvedených v § 34 Trestného zákona.

Rovnako tak obhajobou navrhované upustenie od potrestania, resp. upustenie od ďalšieho trestu by podľa presvedčenia súdu nebolo v súlade so zákonom práve vzhľadom na osobu obžalovaného, kedy by bolo doslova naivné prezumovať, že by samotné prejednanie veci pred súdom postačovalo na jeho nápravu, resp. že by práve vykonávaný nepodmienený trest odňatia slobody mohol byť na ochranu spoločnosti a nápravu obžalovaného považovaný za dostatočný.

Ak obhajoba v odôvodnení odvolania opätovne poukázala na možnosť ukládania súhrnného trestu k rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 11T/30/2022, k tejto námietke sa dostatočným spôsobom vyjadril už okresný súd v napadnutom rozsudku, keď konštatoval, že uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5To/10/2023 zo dňa 16.11.2023 bol vo vzťahu k obžalovanému v bode l./ zrušený výrok o treste a spôsobe jeho výkonu z rozsudku Okresného súdu Galanta sp. zn. 11T/30/2022 zo dňa 30.11.2022, a teda v súčasnosti neexistuje výrok o vine, ku ktorému by bolo možné uložiť súhrnný trest, respektíve upustiť od uloženia súhrnného trestu v zmysle § 44 Trestného zákona, s ktorým odôvodnením sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje.

V prípade sťažnostnej námietky obhajoby, že súd mal tiež zohľadniť predchádzajúce odsúdenie obžalovaného trestným rozkazom Okresného súdu Galanta pod sp. zn. 0T/143/2021 zo dňa 03.06.2024, právoplatným 03.06.2021, pri ktorom sa domnieval, že sú splnené podmienky pre uloženie súhrnného trestu, k tejto námietke krajský súd primárne uvádza, že okresný súd nepochybil, keď obžalovanému ukladal za spáchaný vyššie označený trestný čin samostatný trest, teda nie trest súhrnný podľa zásad uvedených v § 42 Trestného zákona. K tomu dodáva, že v trestnej veci Okresného súdu Galanta pod sp. zn. 0T/143/2021 obžalovaný vykonal uložený nepodmienený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiace a to dňa 15.11.2021. Je teda zrejme, že na predmetné odsúdenie nebolo možné prihliadať, avšak bolo možné pri hodnotení osoby obžalovaného sa len oboznámiť s predmetným trestným rozkazom.

V ďalšom obhajoba v odvolaní namietala, že uložený trest je neprimeraný a v prejednávanom prípade je dôvodné uloženie primeraného miernejšieho trestu. V tejto súvislosti odvolací súd zvyrazňuje, že postupom podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku môže odvolací súd zrušiť výrok o treste napadnutého rozsudku len v prípade, ak je uložený trest neprimeraný. Za neprimeraný možno považovať taký trest, ktorého druh alebo výmera je v zrejmom rozpore s hľadiskami, ktoré sú určené v zásadách pre ukládanie trestov podľa § 34 Trestného zákona. V prejednávanej veci krajský súd nepovažoval uložený trest odňatia slobody v dĺžke trvania 9 (deväť) mesiacov za neprimeraný (neprimerane prísny), nakoľko prvostupňový súd pri ukladaní trestu podľa názoru odvolacieho súdu prihliadol ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery a uvážene prihliadol i na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy, a preto sa s uloženým trestom v uvedenom rozsahu stotožnil aj súd druhého stupňa bez toho, aby zvažoval akékoľvek zmiernenie tohto trestu v podobe jeho zákonných alternatív, príp. upustenie od uloženia trestu.

Obžalovaný by si mal uvedomiť, že pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatela a že sa ukladá nie len v závislosti od závažnosti činu, ale i od osobných pomerov obžalovanej osoby a jeho trestnej minulosti, ktoré sú rovnocennými právnymi skutočnosťami a tiež rozhodujúcimi kritériami pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery. K naplneniu účelu trestu tiež prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza

verejnost' od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov, ktoré i reálne postihne osobu páchajúcu takýto druh trestnej činnosti.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že trest odňatia slobody, ktorý bol uložený obžalovanému, je trestom primeraným a zákonu zodpovedajúcim, ktorého zmyslom je viesť obžalovaného k tomu, aby viedol riadny život, a taktiež je trestom na nápravu obžalovaného postačujúcim, tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Keďže krajský súd potom nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolania obžalovaného a okresného prokurátora ako neodôvodnené v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.